

Új élet a Lélek által

„...az Úr, a ti Istenetek, maga hadakozik ti éretetek!”
Mózes 5. könyve 3,22

Értem ugyan nem – gondoltam először magamban, amikor 1998 decemberében egy biatorbágyi férfinél ezt az ígés kártyát kaptam hétfőn reggel. Addigra már túl voltunk a vasárnap esti áhítaton, és az ott elhangzottak már munkáltak bennem. Így aztán mindjárt eszembe jutott számos olyan eset is, amikor az Úrnak bizony jócskán volt érettem hadakozni valója. Először is ott lehettem azon a héten, amihez egy régóta atyai barátomnak tekintett lelkipásztor volt Isten eszköze. Számos megköztözöttséggel küszködtem annak idején, és a magam erejéből nem láttam semmi kiutat. Elmentem hozzá beszélgetni, ő meghallgatott, és csak annyit kérdezett: – „Akarsz-e meggyógyulni?”

Az igenlő válaszom után röviden felvázolta a lehetőséget és megígérte, hogy ha vállalom a részvételt, eljön velem a teljes hétre. Állta is a szavát, és ő már tudta, miért...

Aztán még számos emlékkép tolult fel bennem a régebbi múltból, egy súlyos autóbaleset, ami után sértetlenül mászhattam ki a roncsból, gyermek- és ifjúkorom néhány felnőtt ésszel hajmeresztő mutatványa, mind-mind olyan események, amelyekben most már felismerem Isten óvó szeretetét.

Visszatérve a csendeshét eseményeire, a téma a teremtéstörténet és a bűnbeesés volt, tehát nem mondhatom, hogy nem az elején kezdtem a Bibliával kapcsolatos ismeretek megszerzését. Az első alkalommal rögtön feltűnt, és akkor még sehogy se értettem, hogy miként lehet az, hogy minden áhítat és beszélgetés szinte csak rólam és nekem szól? Talán lelkipásztor atyai barátom mesélt rólam a szolgálóknak, és kérte, hogy „gyomrozzanak” meg rendesen, mert van miért? Furcsa volt az is (és rosszul is esett egy kicsit), hogy ugyan egy szobában aludtunk, egy asztalnál ültünk, de ő soha nem kérdezett tőlem semmit, inkább csak csendben figyelte az eseményeket (most már tudom: nem keveset imádkozott érttem, amiért amíg élek, hálás leszek neki).

Az idő múlásával viszont egyre rosszabbul éreztem magam. Először ezt csak a véralkoholszintem sok év utáni nullára csökkenésével magyaráztam magamnak – ennyinek bele kell férnie, gondoltam. De aztán – ma már tudom, hogy a Szentlélek munkája által – egyre tisztább lett a kép. Egyre jobban nyomasztott az addigi életem, amiről úgy gondoltam, hogy „hát, igaz, ami igaz, nem vagyok a legjobb ember, de hát azért annyira mégsem vagyok bűnös...”. Nem csak az igei szolgálatok, hanem az énekek is erővel szóltak (Krisztusom, kívüled; Amint vagyok, sok bűn alatt; Szelid szemed Úr Jézus; Ím nagy Isten, most előtted) és egyre csak nőtt rajtam a teher, ami kezdett lassanként elviselhetlenné válni.

Így érkezett el a csütörtöki nap, amikor már szinte magamon kívül voltam el-

keseredésemben. Késő délután odajött hozzám az a szolgáló Testvérünk, aki a „bába” szerepére vállalkozott (amit persze akkor még szintén nem tudtam), és megkérdezte, nem akarnék-e négyszemközt beszélgetni egy kicsit, mert úgy látja, igen rossz bőrben vagyok. Kapva kaptam az alkalmon, félrevonultunk egy üres szobába. Ez lett az az alkalom, amikor átadhattam az életemet és letehettem a bűneimet a Kereszt tövébe. Addigi életem során soha nem éreztem akkora örömet és boldogságot, mint akkor. A „bába” szerepét betöltő testvérünktől a 2. Korinthus 5,17-et kaptam útravalóul: „Ezért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az: a régi elmúlt, és íme: új jött létre.”

A megtérés természetesen nálam sem a bűntelen élet kezdetét jelentette, az új emberem is sokat botladozott és sajnos számtalanszor el is esett már. De ilyenkor mindig a Mikeás 7,8 jut az eszembe: „Ne örülj, én ellenségem! Elestem ugyan, de felkelek, mert ha még a setétségben ülnék is, az Úr az én világosságom!” Legkedvesebb énekemet pedig szintén azon a csendeshéten tanultam, ami azóta szintén elkísért már sok hányattatáson át, ez a Lelki próbáimban kezdetű énekünk.

Most Pünkösdre készülve ismét eszembe jutott a tizenhat évvel ezelőtti ígés kártyám és most már hátalattal szívvel gondolok Isten szeretetére, kegyelmére, a Jézus Krisztusban nyert bűnbocsánatunkra és a Szentlélek munkálkodására, amelyek kapcsán megadatott mindnyájunknak a kegyelmi idő, amíg nem késő elfogadnunk ezeket az ajándékokat.

Ezzel kívánok minden Testvérünknek áldott Pünkösödöt!

B. R.

PILLANATKÉPEK MENNYBEMENETEL ELŐTT

2015. május 11. hétfő, 18 óra:

Győri János Sámuel evangélikus lelkész
ÜRES SÍR.

Máté 28. rész, 1-7. versek.

2015. május 12. kedd, 18 óra:

Katona Béla baptista lelkész
NINCSEN ITT, FELTÁMADT!

Máté 28. rész, 6-8. versek.

2015. május 13. szerda, 18 óra:

Takaró Tamás református lelkész
JERUZSÁLEMI IGAZSÁGOK ÉS HAZUGSÁGOK.

Máté 28. rész, 12-15. versek.

2015. május 14.

Áldozócsütörtök, 18 óra:

Szerencsés Zsolt. katolikus esperes-plébános

GALILEAI LEBORULÁSOK ÉS KÉTELKEDÉSEK.

Máté 28. rész, 16. vers.

2015. május 15.

péntek, 18 óra:

Péterffy György református lelkész
MENNYBE MENT, DE A HATALOM A FÖLDÖN IS AZ ÖVÉ.

Máté 28. rész, 18. vers.